

El llenguatge

Cada posseïdor una sola cosa

5/x/1980

Centràvem ahir en l'ús del possessiu llur la qüestió del nombre gramatical que ha de revestir un grup nominal del qual s'indica que té una relació de propietat o possessió respecte a una pluralitat de posseïdors, quan cada posseïdor té una sola cosa, perquè aquest possessiu —llur— és sens dubte el que més caracteritza aquesta pluralitat de posseïdors i el que és capaç de furnir més exemples pràctics. Però, en realitat, aquesta mateixa qüestió es pot plantejar també en l'ús dels altres possessius que comporten igualment el posseïdor en plural, és a dir, el nostre, el vostre i, fins i tot, el seu —car, com és sabut, és admès preceptivament amb el mateix valor que llur, d'acord amb l'ús normal de la llengua parlada—, dels genitius formulats per mitjà de la preposició de i dels complements del verb tenir i d'alguns altres de significació anàloga, com és ara posseir, disposar, etc. i les indicacions que vam fer per a l'ús de llur —sempre referint-nos als casos en què cada posseïdor té una sola cosa— hi resulten anàlogament vàlides. Diríem, així, Hi van assistir les mares dels alumnes, en què considerem la varietat dels elements que representen (gramaticalment) la cosa posseïda —a què contribueix, segurament, el fet que el grup nominal que els designa sigui el subjecte d'un verb—, però, més aviat, L'actitud que observen aquells elements és poc clara, en què considerem aquesta cosa posseïda d'una manera genèrica. Anàlogament, Tenen uns noms molt estranys però, en canvi Aquelles dues noies tenen el nas molt llarg o bé Els nòrdics tenen la pell clara.

Tornant, però, als possessius, cal recordar que és propi i normal del català de prescindir-ne en tots aquells casos en què no és estrictament necessari per a la comprensió del sentit. Vet aquí una frase, per exemple, que podria admetre quatre solucions quant a l'ús dels possessius (les que s'indiquen entre parèntesis), cap de les quals no fóra absolutament condemnable, i que segurament suscitarien diverses vacil·lacions: Les senyores coden deixar (el seu/els seus/llur/llurs) abric(s) al guarda-roba. Però, sens dubte, la solució més pròpia i normal consistiria a prescindir del possessiu i a mantenir el grup nominal que designa la cosa posseïda —abric— en la forma del singular: Les senyores coden deixar l'abric al guarda-roba.

Albert Jane